

Half Licht

Lees ook van Sally Green:

Half Zwart

Half Wild

SALLY GREEN

HALE
LICHT

Vertaald door Lia Belt

moon

Ter nagedachtenis aan mijn vader

Oorspronkelijke titel: *Half Lost*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Puffin Books Ltd, 2016

© Sally Green, 2016

© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2016

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2016

Omslagbeeld: Triggerfish/Début Art

Omslagontwerp: Tim Green/Faceout Studio

Ontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2048 1

ISBN 978 90 488 2049 8 (e-book)

NUR 334/284

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een en dezelfde persoon is in verschillende stadia en onder verschillende omstandigheden een totaal ander mens. Af en toe is hij bijna een duivel, af en toe bijna een heilige. Maar zijn naam verandert niet, en aan die naam schrijven we het geheel toe, van goed en kwaad.

- Aleksandr Solzjenitsyn, *De Goelag Archipel*

Gewond, niet verdwaald

‘We moeten een wachtwoord afspreken.’

‘O ja? Waarom?’

‘Nou, als je op zekere dag weer eens op excursie gaat en om het leven komt, kan er een Jager met de Gave van vermommen naar ons kamp komen, doen alsof hij jou is en me dan vermoorden.’

‘De kans is groter dat ze het kamp vinden, jou vermoorden en dan wachten tot ik onschuldig fluitend aan kom lopen.’

‘Dat is ook een mogelijkheid, al kan ik me bij dat fluiten niet zoveel voorstellen.’

‘Maar wat is het wachtwoord dan?’

‘Niet slechts één woord, maar een zin. Ik zeg iets, en jij antwoordt op de juiste manier.’

‘O, oké. Dus ik zeg: “Ik loop te fluiten omdat ik tien Jagers heb vermoord”, en dan zeg jij: “Maar ik beklim liever de Eiger.”’

‘Ik dacht eigenlijk meer aan een vraag die ik echt zou kunnen stellen.’

‘Zoals wat dan?’

‘Jij bent lang weg geweest. Was je verdwaald?’

‘En wat is dan mijn antwoord?’

‘Ik was gewond, niet verdwaald.’

‘Ik denk niet dat ik dat ooit zou zeggen.’

‘Maar toch... Wil je oefenen? Zeker weten dat je het goed doet?’

‘Nee.’

DEEL 1

WIE TE VERTROUWEN

Stenen

In het jaar dat mijn vader achtentwintig werd, vermoordde hij tweeëndertig mensen. Celia liet me altijd feitjes leren over Marcus. Dit is er een van. Het was zijn grootste aantal slachtoffers in één jaar voordat de oorlog tussen Souls Raad en het Verbond van Vrije Heksen uitbrak. Vroeger vond ik tweeëndertig veel.

In het jaar dat Marcus zeventien werd, het jaar van zijn Schenkeremonie, vermoordde hij slechts vier mensen. Ik ben nog maar zeventien. Vóór de Slag bij Bialowieza – de dag dat mijn vader stierf, de dag dat bijna het halve Verbond werd weggevaagd, de dag die nu ‘sb’ wordt genoemd door iedereen die er überhaupt naar durft te verwijzen – had ik drieëntwintig mensen vermoord.

sb is maanden geleden, en ik ben de vijftig slachtoffers gepasseerd.

Om precies te zijn: ik heb tweeënvijftig mensen gedood.

Het is belangrijk om nauwkeurig te zijn in dat soort dingen. Pilot reken ik niet mee – zij was al stervende – en Sameen ook niet, want wat ik voor haar deed was een genade. De Jagers hebben Sameen vermoord. Haar in de rug geschoten toen we wegvluchtten bij de strijd. En Marcus? Hem reken ik beslist niet tot de tweeënvijftig. Ik heb hem niet vermoord. Zij heeft hem vermoord.

Annalise.

Haar naam geeft me braakneigingen. Alles aan haar geeft me braakneigingen: haar blonde haar, haar blauwe ogen, haar gouden huid. Alles aan haar is walgelijk, nep. Ze zei dat ze van me hield. En ik zei dat ik van haar hield, maar ik meende het. Ik hield echt

van haar. Wat een stomme idioot! Dat ik voor haar viel, voor een O'Brien. Ze zei dat ik haar held was, haar prins, en ik, domme, stomme sufkop, wilde haar geloven. Ik geloofde haar.

En nu wil ik haar alleen maar vermoorden. Haar openkerven en laten schreeuwen. Maar zelfs dat is niet genoeg – bij lange na niet. Ik wil dat ze weet hoe moeilijk het is wat ik heb gedaan. Ik zou haar moeten dwingen haar eigen hand af te hakken en die op te eten, of haar eigen ogen uit te steken en die op te eten, en dat zou dan nog gemakkelijker zijn dan wat ik heb gedaan.

Ik heb tweeënvijftig mensen vermoord, maar het enige wat ik echt wil, is háár in handen krijgen. Ik zou blij zijn met drieënvijftig. Nog eentje meer, en dan ben ik tevreden.

‘Alleen zij.’

Maar ik heb elke centimeter van het slagveld en het oude kamp doorzocht. Ik heb alle Jagers gedood die ik ben tegengekomen. Sommige waren nog bezig met het opruimen van de rommel na de strijd, andere heb ik later opgespoord. Maar haar heb ik niet gezien. Taal noch teken! Al dagen- en wekenlang volg ik elk spoor, onderzoek ik elke glimp van een voetafdruk, maar niets leidt me naar haar toe.

‘Niets.’

Ik kijk op bij dat geluid en luister. Het is stil.

Dat geluid was ikzelf, denk ik. Ik zit weer in mezelf te praten.

‘Shit!’

Annalise! Zij doet dit met me.

‘Nou, ze kan de kolere krijgen.’ Ik leg mijn hoofd in mijn nek, kijk om me heen en schreeuw tegen de boomtoppen: ‘Ze kan de kolere krijgen!’

En dan zeg ik zachtjes tegen de stenen: ‘Ik wil haar gewoon dood hebben. Uitgewist. Ik wil dat haar ziel ophoudt te bestaan. Ik wil dat ze uit deze wereld weg is. Voor altijd. Dat is alles. En dan stop ik.’

Ik raap een steentje op en zeg ertegen: ‘Of misschien niet. Misschien niet.’

Marcus wilde dat ik ze allemaal vermoordde. Misschien kan ik dat. Ik denk dat hij wist dat ik het kon, anders zou hij het niet hebben gezegd.

Ik leg mijn stenen op een stapeltje. Tweeënvijftig. Dat lijkt veel, tweeënvijftig, maar het is eigenlijk niks. Niks vergeleken met hoeveel mijn vader me er zou laten vermoorden. Niks vergeleken met hoeveel er dood zijn vanwege Annalise. Meer dan honderd bij sb. Ik moet er echt harder aan trekken als ik wil concurreren met haar niveau van massamoord. Vanwege haar is het Verbond vrijwel vernietigd. Vanwege haar is Marcus dood – de enige die de Jagers had kunnen tegenhouden toen ze aanvielen, de enige die hen had kunnen verslaan. Maar nu, vanwege haar, omdat zij hem neerschoot, is het Verbond bijna weggevaagd. En dan is er nog die knagende gedachte dat ze al die tijd een spion van Soul was. Soul is immers haar oom. Gabriel heeft Annalise nooit vertrouwd. Hij heeft altijd volgehouden dat zij degene kan zijn geweest die de Jagers heeft verteld over Mercury's appartement in Genève. Ik geloofde dat nooit, maar misschien had hij toch gelijk.

Ik zie beweging tussen de bomen, en Gabriel verschijnt met brandhout in zijn armen. Hij heeft me horen schreeuwen, denk ik. Nu komt hij aanlopen alsof hij toch al van plan was terug te komen. Hij laat het hout vallen en gaat bij mijn stenen staan.

Ik heb Gabriel niet verteld wat die stenen voorstellen en hij vraagt er niet naar, maar ik denk dat hij het wel weet. Ik pak er een op. Hij is maar zo groot als mijn vingernagel. Ze zijn allemaal klein, maar stuk voor stuk uniek. Eén voor elke persoon die ik heb vermoord. Vroeger wist ik precies welke steen wie voorstelde – geen namen of zo; de meeste Jagers zijn gewoon Jagers – en gebruikte ik ze om mezelf te helpen herinneren aan gevechten en incidenten en hoe ik ze had gedood. Die afzonderlijke gevechten ben ik inmiddels vergeten; het is een eindeloze opeenvolging van bloed geworden, maar ik heb tweeënvijftig steentjes in mijn stapel.

Gabriels laarzen draaien negentig graden en blijven staan. 'We hebben nog meer hout nodig. Kom je me helpen?' vraagt hij.

'Zo meteen.'

Zijn laarzen blijven daar nog een paar seconden staan, dan draaien ze vijfenveertig graden verder en blijven vier, vijf, zes, zeven seconden staan, en dan lopen ze naar de bomen.

Ik haal de witte steen uit mijn zak. Hij is ovaal van vorm en puur wit: kwarts. Glad, maar niet glanzend. Het is Annalises steen. Ik heb hem op een dag bij een riviertje gevonden toen ik naar haar zocht. Het leek me een goed teken. Ik wist die dag zeker dat ik haar spoor zou vinden. Dat gebeurde niet, maar het komt nog wel, ooit. Als ik haar vermoord, komt deze steen niet bij de stapel, maar gooi ik hem weg. Dan is hij weg. Net als zij.

Misschien houden de dromen dan op. Ik betwijfel het, maar je weet het nooit. Ik droom heel vaak over Annalise. Soms beginnen die dromen zelfs wel leuk, maar dat duurt nooit lang. Soms schiet ze mijn vader neer en gaat het precies zoals bij SB. Als ik geluk heb, word ik voor die tijd wakker, maar soms gaat het door en is het net alsof ik het weer allemaal opnieuw beleef.

Ik wou dat ik over Gabriel droomde. Dat zouden mooie dromen zijn. Ik zou dromen dat we samen klommen zoals vroeger en dat we vrienden waren zoals vroeger. We zijn nu ook vrienden; we zullen altijd vrienden blijven, maar het is anders. We praten niet veel. Soms vertelt hij over zijn familie of dingen die hij jaren geleden heeft gedaan, voordat dit allemaal begon, of hij praat over klimmen of een boek dat hij heeft gelezen of... ik weet niet... Dingen die hij leuk vindt. Hij is goed in praten, maar ik ben slecht in luisteren.

Laatst vertelde hij dat hij een keer was gaan bergbeklimmen in Frankrijk. Het was hoog boven een rivier en heel mooi. Als ik naar hem luister, stel ik me de bossen voor waar hij doorheen is gelopen om op die plek te komen, en hij beschrijft het ravijn en de rivier, maar dan denk ik daar helemaal niet meer aan en denk ik alleen nog aan Annalise die vrij is. Ik merk wel dat een deel van mij zegt: *Luister naar Gabriel! Luister naar zijn verhaal!* Maar een ander deel van mij wil aan Annalise denken, en dat deel zegt: *Terwijl hij praat, loopt Annalise ergens daar buiten rond, vrij.* Mijn vader is dood en ik weet niet waar zijn lichaam is, behalve natuurlijk dat een deel ervan in mij zit omdat ik zijn hart heb opgegeten, en dat moet het ziekste ooit zijn. En hier zit ik dan, deze persoon, deze jongen die zijn vader heeft opgegeten. Ik zit naast Gabriel die praat over een verrekte klim en hoe hij door de rivier moest waden om bij het beginpunt te komen, en ik denk eraan dat ik mijn eigen vader heb opgegeten en hem in mijn armen heb ge-

houden terwijl hij stierf, en dat Annalise vrij rondloopt. En Gabriel praat nog steeds over klimmen. Hoe kan dat normaal en oké zijn? En dus vraag ik hem zo kalm mogelijk: 'Gabriel, kun je nu je kop houden over die verdorpe klim?' Ik zeg het heel rustig, anders ga ik schreeuwen.

Hij zwijgt even en zegt dan: 'Natuurlijk. En denk jij dat je één zin kunt uitspreken zonder te vloeken?' Hij plaagt me, probeert het luchtig te houden, en ik weet wat hij doet, maar om de een of andere reden maakt het me nog kwader, dus zeg ik dat hij moet opsodemieteren. Alleen zeg ik niet alleen dat, maar ik scheld hem ook uit. En dan kan ik mezelf nog amper tegenhouden, of eigenlijk kan ik mezelf helemaal niet tegenhouden, en ik vloek en tier tegen hem. Hij probeert me vast te houden, mijn arm vast te pakken, maar ik duw hem van me af en zeg dat hij moet weggaan omdat ik hem anders pijn doe, en dan gaat hij.

Als hij is weggegaan, kalmeer ik. Het is een enorme opluchting om alleen te zijn, want dan kan ik vrijer ademen. Ik voel me even beter, maar als ik echt weer rustig ben haat ik mezelf omdat ik wil dat hij mijn arm aanraakt en omdat ik zijn verhaal wil horen. Ik wil dat hij met me praat en ik wil normaal zijn. Maar ik ben niet normaal. Ik kan niet normaal zijn. En dat komt allemaal door haar.

We zitten samen in het vuur te kijken. Ik heb mezelf voorgehouden dat ik beter mijn best moet doen en met Gabriel moet praten. Praten zoals een normaal mens. En ook luisteren. Maar ik kan niets bedenken om te zeggen. Gabriel heeft ook niet veel gezegd. Ik denk dat hij zich stoort aan de stenen. Ik heb hem niet verteld over de twee extra stenen die ik gisteren aan de stapel heb toegevoegd. Daar wil ik hem niet over vertellen... over hen. Ik schraap mijn ronde tinnen kom uit, ook al heb ik hem al uitgeschraapt en zit er niets meer in. We hebben kaas en soep uit een zakje gegeten; het was waterige soep, maar beter dan niets. Ik heb nog steeds honger en weet dat dat voor Gabriel ook geldt. Hij ziet er heel dun uit. Mager, dat is het woord. Iemand heeft mij ook eens mager genoemd. Toen had ik ook zo'n honger.

Ik zeg: 'We hebben vlees nodig.'

‘Ja, dat zou leuk zijn, voor de verandering.’

‘Ik zal morgen wat strikken voor konijnen zetten.’

‘Wil je dat ik help?’

‘Nee.’

Hij port zwijgend in het vuur.

‘In mijn eentje ben ik sneller,’ zeg ik.

‘Ja, weet ik.’

Gabriel port weer in het vuur en ik schraap mijn kom nog eens uit.

Het was Trev die zei dat ik mager was. Ik probeer me te herinneren waar, maar het komt niet bij me terug. Ik herinner me hoe hij over straat kwam aanlopen in Liverpool, met een plastic tasje in zijn hand. Dan herinner ik me het fain-meisje dat er ook bij was, en de Jagers die achter me aan zaten, en het lijkt wel een heel andere wereld en een heel ander leven.

Ik vertel Gabriel: ‘Ik heb in Liverpool een meisje ontmoet. Een fain. Ze was een taaie. Ze had een broer met een pistool... en honden. Of misschien was dat haar broer niet. Nee, dat was iemand anders, met die honden. Haar broer had een pistool. Dat vertelde zij althans, maar ik heb hem niet gezien. Hoe dan ook, ik ging naar Liverpool om Trev te ontmoeten. Hij was een rare gast. Lang en... ik weet niet... Stil. En hij liep alsof hij gleed. Een Witte Heks, maar een goeie. Hij had monsters genomen van de tattoo op mijn enkel. Bloed, huid en bot. Hij probeerde uit te vissen wat die tattoos deden. Maar goed, er kwamen Jagers en we renden weg, maar ik liet het plastic tasje met de monsters vallen en moest ervoor terug, en toen had dat fain-meisje ze gevonden. Ze gaf me die tas terug, en later heb ik hem verbrand.’

Gabriel kijkt me aan alsof hij op de rest van het verhaal wacht. Ik weet niet goed wat de rest van het verhaal is, maar dan herinner ik het me weer.

‘Er waren twee Jagers. Ze kregen ons bijna te pakken, Trev en mij. Maar dat meisje, zij met de broer, hoorde bij een soort fainbende. Zij grepen de Jagers. Ik ging weg. Ik weet niet wat ze met hen gedaan hebben.’ Ik kijk Gabriel aan. ‘Het kwam geen moment bij me op om die Jagers te vermoorden. Nu komt het geen moment meer bij me op om het niet te doen.’

‘We zijn in oorlog. Het is nu anders,’ zegt Gabriel.

‘Ja. Het is zeker anders.’ En dan voeg ik eraan toe: ‘Ik was toen de magere, en nu jij.’

‘Mager?’

Ik besef dat ik hem niet heb verteld waarom ik aan dat verhaal ben begonnen, en eigenlijk zijn we allebei mager, maar ik heb geen zin om het uit te leggen, dus zeg ik: ‘Laat maar.’

We blijven naar het vuur zitten kijken, het enige lichtpunt in kilometers omtrek. De hemel is bewolkt. Er is geen maan. Ik vraag me af waar Trev nu is, en zijn maat Jim. En dan herinner ik me dat Trev niet degene was die me mager noemde; het was Jim.

‘Ik ben bij Greatorex geweest,’ zegt Gabriel.

‘Ja, weet ik.’ Hij kwam terug met zakjes soep en kaas.

Het is ongeveer een uur heen en een uur terug naar Greatorex. Gabriel moet erheen zijn gegaan toen ik de stenen aan het tellen was en daarna hout zijn gaan sprokkelen. Ik moet uren hebben zitten tellen.

‘Niet veel te melden,’ zegt hij. Dat wist ik ook al.

De leden van het Verbond die de slag hebben overleefd, wonen in zeven afgelegen kampen verspreid over Europa. Wij horen bij Greatorex’ kamp, een groepje in Polen. Alleen zijn we niet bij hen. Ik ga iedereen uit de weg, heb hier mijn eigen kampje. Alle kampen hebben een nummer. Greatorex’ kamp is Kamp Drie. Dat maakt mijn kamp waarschijnlijk Kamp Drie B of Kamp Drieën-half. Maar goed, Greatorex is de baas over het kamp en regelt de communicatie met Kamp Een, Celia’s kamp, maar er valt voor zover ik kan bepalen niet veel te communiceren. Het enige wat Greatorex kan doen is de jonge heksen die de slag hebben overleefd opleiden, in de hoop dat ze op een dag van die training gebruik kunnen maken.

Ik heb de trainees gezien, de vorige keer dat ik in Kamp Drie was. Ik mag Greatorex, maar die trainees mag ik niet. Ze kijken niet naar me, of althans niet als ik naar hen kijk. Als ik niet kijk, voel ik allemaal blikken op me, maar als ik naar hen kijk, vinden ze de grond ineens mateloos interessant.

Ik denk dat het ook zo was voor mijn vader. Hem wilden ze

ook nooit in de ogen kijken. Maar voorheen was het voor mij niet zo. Vóór SB maakte ik deel uit van een team, het team van strijders, toen Nesbitt en ik partners waren, Gabriel met Sameen samenwerkte en we trinden samen met Greatorex en de anderen. We waren een goed team. We lachten en dolden en vochten en aten en praatten samen. Ik mis dat gevoel; het is weg en ik weet dat het nooit meer terugkomt. Maar toch is Greatorex geweldig met haar team.

‘Ze is een goeie trainer,’ zeg ik.

‘Bedoel je Greatorex?’

‘Daar hebben we het toch over?’ Ik weet niet waarom ik tegen hem snauw.

‘Je moet eens met me meegaan naar het kamp. Greatorex zou je graag willen zien.’

‘Ja, misschien.’ Maar we weten allebei dat ik nee bedoel.

Ik heb Greatorex al weken niet meer gezien, of iemand anders behalve Gabriel. In feite waren de laatste twee anderen die ik behalve Gabriel zag de twee Jagers, en die heb ik vermoord. Nu ik erbij stilsta: ik vermoord de meeste mensen die ik ontmoet. Greatorex mag blij zijn dat ik wegblijf.

‘Ze wil opscheppen met haar trainees. Die zijn een stuk beter geworden.’

Ik weet niet wat ik daarop moet zeggen. Wat moet ik zeggen? ‘O’? ‘Mooi’? Of: ‘Wat kan mij het verdomme schelen, want het maakt toch geen moer uit?’

Ik weet echt niet wat ik moet zeggen.

Dan bedenk ik iets en vraag: ‘Wat voor dag is het?’

‘Dat vroeg je gisteren ook al,’ zegt Gabriel.

‘En?’

‘Weet ik niet. Ik was van plan het aan Greatorex te vragen, maar dat ben ik vergeten.’ Hij kijkt me aan. ‘Maakt het uit?’

Ik schud mijn hoofd. Het maakt helemaal niet uit wat voor dag het is, maar ik probeer de zaken op een rijtje te houden in mijn hoofd, en elke dag lijkt op de volgende. Er zijn weken verstreken, maar het kunnen ook maanden zijn, want alles loopt in elkaar over in mijn geheugen. Ik moet me concentreren en het spoor niet bijster raken. Gisteren heb ik die twee Jagers vermoord. Daar-

na kwam ik weer hierheen, maar het voelt nu al langer geleden. Ik moet teruggaan, bij de lijken gaan kijken. Er zullen nog meer Jagers komen, op zoek naar hun collega's. Misschien krijg ik de kans er een te grijpen, te ondervragen. Misschien weten ze iets over Annalise. Als ze een spion is, zal ze zijn teruggegaan naar Soul; misschien hebben de Jagers haar gezien.

Ik ga liggen en sla mijn arm over mijn gezicht.

Ik heb Gabriel niet over de twee Jagers verteld omdat hij het dan aan Greateorex doorvertelt en ze het kamp zal verplaatsen, en ik moet voor die tijd weer bij de Jagers gaan kijken. Maar eerst moet ik slapen. Sinds Marcus dood is heb ik niet veel geslapen. Ik heb slaap nodig, en daarna kan ik bij de Jagers gaan kijken. Of misschien doe ik dat een andere keer. Morgen kan ik het zuiden gaan verkennen, kijken of ik daar sporen van Annalise kan vinden, dan hier terugkomen, en daarna naar de lijken van de Jagers gaan. Ik moet ook meer voedsel halen. Dus morgen naar het zuiden en strikken voor konijnen zetten, en dan de dag erna de dode Jagers en hopelijk een paar levende.

Ik besef dat ik naar mijn arm staar; mijn ogen zijn nog open. Ik moet niet vergeten mijn ogen dicht te doen. Ik heb slaap nodig.

We zitten dicht bij elkaar, met onze benen bungelend over de rotpunt. Er dwarrelen bladeren omlaag. Annalises gebruinde been ligt vlak naast het mijne. Ze reikt met één hand naar een vallend blad en grijpt met de andere mijn mouw vast. Ze draait zich weer naar me om, houdt het blad voor mijn gezicht om mijn aandacht te trekken en tikt ermee op mijn neus. Haar ogen fonkelen, de zilveren glimmertjes draaien snel. Haar huid is glad en fluwelig, en ik wil haar aanraken. Ik probeer me naar voren te buigen, maar ik kan me niet bewegen, want ik lig vastgebonden op een tafel. Wallend staat over me heen. Hij zegt: 'Dit voelt misschien een beetje vreemd', en zet iets van metaal tegen mijn nek, en dan zit ik op mijn knieën in het bos. Mijn vader ligt voor me op de grond terwijl het bloed uit zijn buik gutst. Ik heb de Fairborn in mijn hand en voel hem trillen, alsof het mes leeft en niet kan wachten om de klus te klaren. Mijn rechterhand houdt Marcus' schouder vast; ik voel zijn jack. Mijn vader zegt: 'Je kunt het', en

we beginnen. De eerste snee gaat in één lange haal door zijn shirt en zijn vlees, en we snijden erdoorheen, en dieper. Dan een derde snee, nog dieper, waarbij het mes door zijn ribben gaat alsof ze van papier zijn. Het bloed besmeurt Marcus' huid en mijn handen, en het is warm maar koelt snel af. Ik leg mijn vingers om zijn hart en voel het kloppen als ik me naar voren buig. Bijt. Bloed spuit in mijn mond. Ik kokhals, maar ik slik. Ik neem nog een hap en kijk in mijn vaders ogen, en hij staart terug terwijl zijn bloed mijn mond vult.

Ik word hoestend, kotsend en zwetend wakker. Gabriel schuift naar me toe en houdt me vast. En ik hou hem vast. Hij zegt niets, houdt me alleen maar vast, en dat is goed. We blijven zo een hele tijd zitten. Uiteindelijk vraagt hij: 'Kun je me vertellen wat er in je droom gebeurt?'

Maar daar wil ik niet over nadenken. En ik ben beslist niet van plan erover te praten. Gabriel weet wat ik gedaan heb, wat ik moest doen om de Gaven van mijn vader te krijgen. Hij heeft me naderhand gezien, besmeurd met bloed, maar in elk geval heeft hij het me niet zien doen. Hij denkt dat ik me misschien beter voel als ik erover praat, maar erover praten zal helemaal niets veranderen aan wat ik heb gedaan, en dan zal hij alleen maar weten hoe walgelijk het was en...

'Nathan, alsjeblieft. Praat met me.'

En dan vraagt hij: 'Het wás toch wel een droom? Je zou het me toch wel vertellen als je weer een visioen had gehad?'

Ik duw hem weg. Had ik hem maar nooit verteld dat ik tegenwoordig visioenen heb.

Trainen

Het is ochtend en ik ren terug naar mijn kamp. Ik voel me nu niet al te slecht. Ik heb een heel eind hardgelopen: een paar uur in het donker, vlak nadat ik uit de droom wakker werd en Gabriel me begon lastig te vallen over visioenen. Hardlopen helpt. Als ik hardloop, kan ik me concentreren op het bos, de bomen, de grond, en kan ik beter nadenken. En ik kan met mijn Gaven oefenen.

Ik kan onzichtbaar worden. Daar ben ik nu het beste in, maar het heeft wel moeite gekost. Ik moet denken dat ik transparant ben, dat ik lucht ben. Inademen en zelf net als lucht worden. En als ik eenmaal onzichtbaar ben, kan ik dat blijven zolang ik me op mijn ademhaling concentreer.

Ik kan ook bliksems uit mijn handen laten schieten. Daarvoor moet ik in mijn handen klappen alsof ik twee stenen tegen elkaar sla om een vonk te krijgen. De eerste keer was dat ook het enige wat er kwam, maar nu kan ik bliksemschichten van tien meter lang maken.

Kortgeleden heb ik geleerd vlammen uit te braken. Daarvoor moet ik met mijn tong tegen mijn verhemelte klakken en dan uitblazen. Het is geen dodelijk wapen, en ik kan geen vlammen maken terwijl ik aan lucht denk en onzichtbaar ben, maar het is toch een goede Gave om te hebben.

Ik train elke dag met mijn nieuwe Gaven, en elke dag probeer ik de andere Gaven te vinden die mijn vader had. Hij kon voorwerpen verplaatsen met de kracht van zijn gedachten, zijn uiterlijk veranderen net zoals Gabriel dat kan, planten laten groeien of laten doodgaan, anderen genezen, metalen voorwerpen ver-

vormen en scheuren maken waar je doorheen kunt reizen. Allemaal mooie Gaven, maar de beste was dat hij de tijd kon stilzetten. Ik weet zeker dat ik al die Gaven nu ook heb. Het is logisch dat als ik er één van hem heb, ik ze allemaal heb, maar ik ben er nog niet achter hoe ik tot alles toegang kan krijgen. Ik heb mijn vader de tijd zien stilzetten en heb er meer mee geoefend dan met de andere Gaven, maar er is nog niets gebeurd. Dat is de Gave die ik het liefst wil hebben. Wat ik daar allemaal mee zou kunnen doen! Maar ik heb hem nog niet gevonden. Natuurlijk komt de Gave die ik níét wil, de Gave van toekomstvisioenen, wel, of ik het nu leuk vind of niet.

Visioenen zijn eigenlijk eerder een vloek dan een Gave. Visioenen hebben mijn leven verkloot, mijn relatie met mijn vader verkloot, alles verkloot. Ik vraag me af hoe anders mijn leven zou zijn geweest als mijn vader niet in een visioen had gezien dat ik hem zou vermoorden. Ik bedoel, het kwam uiteindelijk uit, ook al ontweek hij me de eerste zeventien jaar van mijn leven. Daardoor heb ik mijn jeugd zonder hem moeten doorbrengen, zonder hem te kennen, als gevangene van de Witte Heksen. En toen ik ontsnapte, toen we eindelijk herenigd waren, kwam zijn visioen binnen een paar maanden uit. Zonder dat visioen denk ik niet dat mijn vader me bij oma zou hebben achtergelaten; dan had hij me bij zich willen hebben. Dus zeventien jaar van scheiding vanwege een visioen. Nog raarder is dat ik waarschijnlijk niet eens had kunnen doen wat ik uiteindelijk heb gedaan als ik niet van dat visioen had geweten. Als mijn vader niet tegen me had gezegd dat hij had voorzien dat ik zijn hart zou opeten en zijn Gaven zou overnemen.

Visioenen zijn heel anders dan dromen. Om te beginnen komen ze alleen als ik wakker ben, als een wolk die boven me schuift, met een koud gevoel, alsof alles matter wordt. Ik weet dan meteen wat er gaat gebeuren, dat het visioen eraan komt, en ook al wil ik het niet, ik heb ongeveer evenveel kans om het tegen te houden als dat ik een wolk kan tegenhouden voordat die voor de zon schuift.

Als je eenmaal een visioen hebt gezien, kun je het niet meer on-zien, kun je het niet meer vergeten.

Ik heb mijn visioen nu zes of zeven keer gehad, en elke keer komen er wat meer details bij. In het visioen sta ik aan de rand van een bos, met bomen achter me en een glooiende wei voor me. De zon staat laag aan de hemel, het licht is goudkleurig, alles is mooi en vredig, en dan draai ik me om en zie Gabriel tussen de bomen staan. Hij wenkt dat ik moet komen, ik kijk nog een laatste keer om naar de wei en dan weer naar Gabriel, en dan vlieg ik ineens achteruit door de lucht.

Dat is het enige wat ik zag de eerste keer dat ik het visioen had, en ik vertelde Gabriel erover. Maar sinds die keer heb ik meer gezien. Er loopt een donkere gedaante tussen de bomen. Gabriel heeft een pistool in zijn hand. Ik word achteruit door de lucht gelanceerd en het voelt alsof ik vlieg, maar dan land ik op mijn rug, en terwijl ik opkijk naar de lucht en de boomtoppen dringt de pijn in mijn maag tot me door. Ik beseft dat ik ben neergeschoten, en dan wordt alles zwart. En dat is het einde van het visioen.

Ik schat dat het ongeveer twee minuten duurt, hooguit, en aan het eind zweet ik en voelt mijn maag branderig en verkramppt. Ik weet dat het visioen belangrijk is, anders zou ik het niet hebben, en laten we eerlijk zijn: neergeschoten worden is nooit goed, maar ik begrijp het niet. Waarom wenkt Gabriel me naar iemand toe die me gaat neerschieten? En dan komt de ergste vraag van allemaal, de vraag waar ik niet bij stil probeer te staan. Is Gabriel degene die me neerschiet? Maar ik weet dat hij dat nooit zou doen – ik weet dat hij van me houdt –, dus dat toont wel aan hoe gestoord visioenen zijn. Je begint dáárin te geloven in plaats van in wat je weet.

Terug in het kamp laat ik me bij het vuur neervallen. Ik weet eigenlijk niet waarom ik ben teruggekomen. Ik was van plan om naar het zuiden te rennen en strikken te zetten voor konijnen, maar pas nu ik terug ben denk ik daar weer aan.

‘Jij bent lang weggebleven. Was je verdwaald?’ zegt Gabriel terwijl hij naar me toe komt.

Die stomme wachtwoorden van hem.

Ik zeg: ‘Je zegt het verkeerd. Je had moeten zeggen “Jij bent lang weg geweest”, en ik ben maar een paar uur weg geweest, dus dit is stom.’

‘Ik probeer me aan de strekking ervan te houden, in plaats van aan de letterlijke woorden.’

‘Als ik een Jager was, zou je nu dood zijn.’

‘En jij doet je best om dat wenselijker te laten lijken.’

Ik scheld op hem.

Hij schuifelt met zijn voeten, trekt strepen in het zand. Ik pak de Fairborn en mijn slijpsteen en ga aan het werk.

Gabriel hurkt naast me neer. ‘Doe je dat met een bepaalde reden?’

‘Ik overwoog even rond te kijken. Wat dingen nagaan.’

‘Ik dacht dat je vandaag strikken zou zetten.’

Ik kijk hem aan. ‘Het voelt als mijn geluksdag. Misschien kom ik ook een paar Jagers tegen.’

Ik weet dat ik me had voorgenomen om vandaag de konijnen te doen en morgen bij de Jagers te kijken, maar ik heb me bedacht. Ik wil terug naar de Jagers, kijken of er nog meer zijn opgedoken.

‘We hebben eten nodig. Je zei dat je strikken zou zetten.’

‘Die zet ik ook.’

‘O ja? Echt? Of blijf je weer dagenlang weg zonder dat ik weet of je nog wel leeft?’

Ik werk verder aan het mes.

Gabriel raakt mijn arm aan. ‘Praat tegen me, Nathan. Alsjeblieft.’

Ik hou op met slijpen en kijk hem in de ogen. ‘Ik zei al: ik doe het allebei.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Waarom wil je me niet vertellen wat er aan de hand is?’

‘Je weet wat er aan de hand is, Gabriel. Ik probeer de heks te vinden die mijn vader heeft vermoord. Maar ze is op de een of andere manier verdwenen. Het voordeel is dat ik Jagers tegenkom terwijl ik naar haar zoek. Er zijn er een heleboel. Het is een groot land, maar ik vind ze en vermoord ze.’

‘Denk je echt dat je ze allemaal kunt vermoorden?’

Het is een oprechte vraag, maar volgens mij eerder bedoeld om mijn gezonde verstand te testen dan omdat hij aan mijn kunde twijfelt.

Ik glimlach en probeer er zo krankzinnig mogelijk uit te zien. 'Mijn vader scheen te denken van wel.'

Gabriel schudt zijn hoofd en wendt zich af. 'Soms denk ik dat je dood wilt.'

Dat vraag ik me ook wel eens af, maar alleen wanneer ik vecht weet ik echt zeker dat het niet zo is. Dan weet ik zeker dat ik vastbesloten ben te blijven leven.

Gabriel gaat door. 'Met elke aanval waag je je leven. Ze kúnnen je vermoorden, Nathan.'

'Ik word onzichtbaar. Ze weten pas dat ik er ben wanneer het te laat is.'

'Je kunt nog steeds geraakt worden als er kogels in het rond vliegen. Eigenlijk is het een wonder dat dat nog niet is gebeurd. Je bent al een keer bijna bezweken aan de kogel van een Jager in Genève. Dat gif werd je bijna fataal. Een wond...'

'Ik ben voorzichtig. En ik ben beter dan zij. Stukken beter.'

'Zij kunnen ook onzichtbaar worden. Ze kunnen nog steeds...'

'Ik zeg toch: ik ben voorzichtig.'

Gabriel fronst zijn voorhoofd. 'Het gaat niet alleen om jou. Jouw aanvallen halen meer Jagers hierheen, leiden ze dichterbij ons en Greatorex toe, vergroten het gevaar voor iedereen.'

'Greatorex en haar team trainen voor die dag. Al staat me bij dat er de laatste keer dat we het kamp verplaatsten geen confrontatie was en ik de enige was die slachtoffers maakte, de enige die bloed aan zijn handen kreeg. Het lijkt wel alsof die gasten alleen maar willen trainen en zich verstoppen en...'

'Je weet best dat dat niet waar is.'

'En voor mij is het ook niet waar.'

Ik ga met mijn vinger langs het lemmet van de Fairborn, waardoor bloed opwelt. Ik zuig aan mijn vinger en genees de snee voordat ik de slijpsteen in mijn rugtas en de Fairborn in de schede stop.

'Nathan, een paar dode Jagers meer of minder zullen niets veranderen aan de oorlog. Het zal niks veranderen.'

'Zeg dat maar tegen hen als ik hun pens openhaal.'

'Jij weet net zo goed als ik dat de meesten nog maar kinderen zijn. Ze worden gemanipuleerd, en daarom geloven ze in Souls

zaak. We voeren geen oorlog tegen hen, maar tegen Soul. Hij is de voorzitter van de Raad van Witte Heksen, hij stuurt Wallend met zijn gestoorde magie aan. Dát zijn de mensen tegen wie je zou moeten vechten. Dat zijn degenen die deze oorlog zijn begonnen, en het zal pas stoppen als zij dood zijn.'

'Nou, zij komen ook nog wel aan de beurt. Zie deze aanvallen maar als training. Als ik al mijn vaders Gaven beheers, ben ik klaar om het tegen Soul op te nemen.'

'En intussen train je door kinderen te vermoorden.'

Ik word onzichtbaar, haal de Fairborn uit de schede en verschijn weer, met de punt van het mes op Gabriels keel. 'Het zijn Jagers, Gabriel. Ze werken samen met Soul om ons op te jagen en te vermoorden, maar ik ben van plan hén op te jagen en te vermoorden. Allemaal, als het moet. Jong of oud. Nieuwe rekruten of geharde veteranen. Zij hebben zich erbij aangesloten. Zij hebben hun keus gemaakt, en ik maak de mijne.'

Gabriel haalt uit naar mijn arm en slaat de Fairborn weg. 'Richt dat ding niet op mij. Ik ben je vijand niet, Nathan.'

Ik scheld hem uit.

'Is dat het enige waar je goed voor bent?' Gabriel doet een pas achteruit, naar mijn stapeltje van tweeënvijftig stenen. 'Schelden en moorden?' Hij kijkt naar de stenen. 'Hoeveel stenen wil je op die hoop hebben, Nathan? Wil je een hele berg stenen?' Gabriel schopt er met de zijkant van zijn voet tegen. 'Voel je je dan beter? Zul je er 's nachts beter van slapen?'

'Ik heb liever dat er een paar minder Jagers zijn dan een paar meer. En wat dat slapen betreft – laten we eerlijk zijn: het kan niet veel slechter dan het al is.' Ik smijt hem alle scheldwoorden naar zijn hoofd die ik kan bedenken.

Ik pak mijn rugzak, en Gabriel wil mijn arm vastpakken, maar ik schud hem af en ren het kamp uit. Ik kijk niet achterom.